

EL CIM

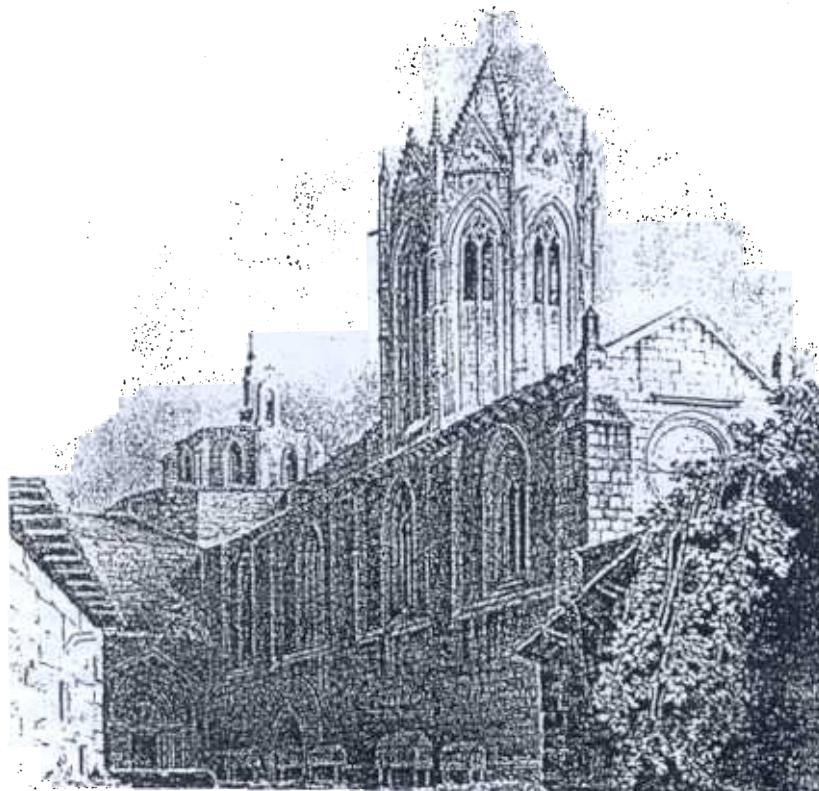
BUTLLETI INFORMATIU Núm. 16

Apartat 1.141 43080 Tarragona

febrer 1998

Monestir de Vallbona de les Monges

Anem d'excursió

Hem començat a fer excursions assequibles per gairebé tothom, amb circuits originals del pre-litoral.

Els folletons o fitxes que són editats per il·lustrar els recorreguts, seran inclosos en les pàgines centrals de la revista per qui tingui el gust de col·leccionar-los.

<p><u>Plànol del recorregut</u></p>	<p>La Serra del Pou</p>
	
	
<p>Grup Excursionista del Camp de Tarragona</p>	<p>Grup Excursionista del Camp de Tarragona</p>

L'iniciativa ha sorgit per les peticions d'alguns companys i la conveniència d'omplir un espai per l'excursió popular o familiar i el coneixement de les nostres contrades.

¡ Animeu-vos !

Notícies...

La FEEC i la FEDME han aprovat la creació del Centre de Tecnificació d'Escalada Esportiva de Catalunya (CTEEC) amb la finalitat d'especialitzar joves escaladors per a les diferents competicions. Els candidats interessats hi poden fer arribar el seu currículum. Circular 1/98.

- 2 Les botigues DECATHLON de Catalunya i l'estació d'esquí Soldeu El Tarter ofereixen descomptes als clubs federats. Circular 46/97.
- 3 La part oberta del refugi Sant Jordi, a la Font del Faig (Berguedà) ha patit un incendi i no es troba en òptimes condicions fins que s'arrangi de nou.
- 4 Les competicions d'esquí de muntanya de la FEEC han estat remodelades. A partir d'ara hi haurà la Copa Catalana, d'alt nivell competitiu, i la Lliga Catalana, on es potenciarà la participació i la regularitat. Totes dues tenen nous reglaments.
- 5 La FEDME ha posat en marxa un programa d'alpinisme d'alt rendiment adreçat a joves valors que vulguin perfeccionar-se. Els candidats hi poden trametre el seu currículum.
- 6 Els socis amb llicència federativa poden gaudir de nous descomptes al cremallera de Núria i a un total de 15 càmtings seleccionats (5 al 35%). Circulars 17/97 i 18/97.
- 7 La FEEC té ja una Web a Internet, on hi ha informació sobre refugis, activitats, competicions, i d'altres entitats federades que també tinguin web. L'adreça és: www.feec.es
- 8 El nombre de socis del nostre Grup, a data 01/01/98, és de 72.
- 9 Tots els que han demanat la llicència federativa han rebut unes fulles annexes amb les característiques i cobertura de la pòlissa d'assegurança així com el procediment a seguir en cas d'accident. Es necessari recordar que enguany la nova companyia asseguradora és SABADELL GRUP ASSEGURADOR i que la tramiytació de les declaracions d'accident és millor fer-les al telèfon permanent **902-116666**. L'assistència a l'extranger cal demanar-la al telèfon **34-1-3255555** de MONDIAL ASSISTANCE, que s'encarregarà de les despeses. Tots dos telèfons figuren a la mateixa tarja. Consulteu qualsevol dubte a Secretaria.

EXCURSIO PELS PORTS DE BESEIT-TORTOSA

Aquest recorregut té com a finalitat reconèixer l'antic sender que de les Rases del Maraco (avui GR-7), anava a l'antiga Vila de Cartles (avui Toscar i runes del Castell), per on hi passa el GR-7-6. La sortida es farà, si Déu vol, el proper dia 25 d'abril. Per a més informació, poseu-vos en contacte amb en Joan Marqués o amb Pep Argentó.

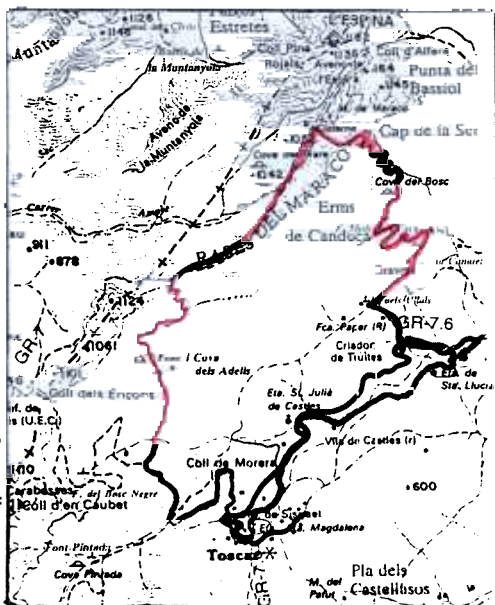
CRONOMETRATGE DE L'ITINERARI

<u>DISTANCIA</u>		<u>PUNT</u>	<u>TEMPS</u>	
PARCIAL	TOTAL		PARCIAL	TOTAL
0	00	S. Llúcia/C. Truites/ GR-7-6 (300 m.s.n.m.).	00	00
	200	Fàbrica de paper Pallarés	04	04
	640	Tanca de filferro de puntxes.	08	12
410	1.050	Tanca/gual del barranc. Girem a la dreta. Plans herbats.	04	16
440	1.490	Marca GR al marge; girem a la dreta a l'esquerra el llit del barranc.	05	21
	1.890	El sender fa pujada tot passant per unes roques.	03	24
	2.040	Runes del Castell de Carles. Trobem pista, anem cap a la dreta.	02	26
	2.140	Carretera a Sta. Magdalena, davant l'ermiteja de S. Julià. Anem a l'esquerra.	02	28
	2.380	Deixem la carretera per una pista cap a l'esquerra.	01	29
	2.780	Bar el Toscar.	07	36
	2.910	Carretera a Sta. Magdalena. Girem a l'esquerra.	01	37

	3.320	Ermita de Sta. Magdalena i font d'aigua. (480 mt s.n.m. Tornem enrretera pel GR-7-6.	07	44
	3.720	Transformador de llum "Clotes". Seguim un camí, de vegades empedrat, i amb marques de color vermell.	06	50
310	4.030	Creuament de camins. Seguim recte.	06	56
420	4.450	Bifurcació de camins, (630 m.s.n.m) Anem a la dreta.	10	66
50	4.500	Mas/estable enrrunat.	01	67
	4.900	Llit del Barranc. El creuem i trobem marques de color verd.	06	73
1.100	6.000	Cova dels Adells (800 m.s.n.m.)	20	93
	6.500	Paret de pedra al costat dret del senderó, tot fent pujada.	11	104
	6.800	Bosquet de boix i alcines.	07	111
	7.000	Sender d'argila vermella.	06	117
	7.200	Fi del camí vermellós.	05	122
150	7.350	Arbret de punxes.	03	125
300	7.650	Senderó travesser amb marques verdes. El seguim a la dreta.	07	132
	8.250	Tanca de filferro de puntxes.	10	142
.300	9.550	Trobem el GR-7,(1.020 m.s.n.m.).	39	181
3.000	12.550	Cisterna del Maraco (1.040 m.)	45	226
1.200	13.770	Cova del Bosc (760 m.s.n.m.)	21	247

300	14.070	Pi i sender travesser.	06	253
1.000	15.070	Mas i Font de L'Ereta (440 m.)	20	273
300	15.370	Tanca de filferro de puntxes.	08	
700	16.070	Corral gran enrunat. Trobem una pista bruta d'herbes que seguim a la dreta. Hi ha un ramat de braus a l'altre costat de la tanca; pel lloc hi passa un riuat que bé de l'antiga fàbrica de paper.	10	
300	16.370	Tanca de filferro.	05	
100	16.470	Antiga fàbrica de paper. Ara hi ha un criadero de truites i un corral (390 m.s.n.m.)	02	
720	17.190	Carretera al Toscar (340 m.). Seguim cap a l'esquerra.	10	
240	17.430	Som al lloc d'on em sortit.	03	309

Temps total : 5 hores 09 minuts
 Recorregut 17,43 Km.
 Alçada Mín. 300 m.s.n.m.
 Màx. 1.040 m.s.n.m.
 Sortida A 2/4 de 8 (07:30 h) de Tarragona.
 A 3/4 de 9 (08:45 h) del criadero de truites.

Col·laboracions...

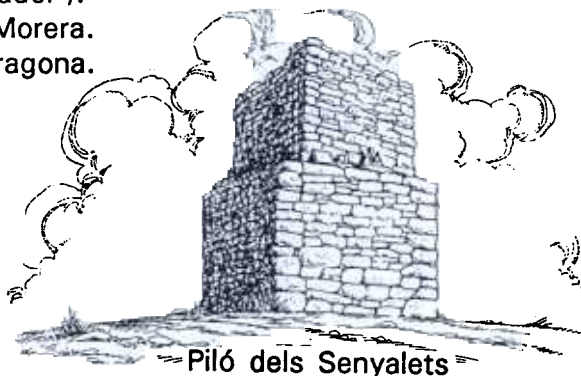
GRAU DE LES TOSSES I RACO DE MISA. (23/11/97)

Antoni Cabré

- 08:00 H Sortim de Tarragona amb el meu Subaru. Anem amb el Paco Trobat i el Puck.
- 09:25 H La Morera: ens trobem amb el Carlos Aguirre, el fill Òscar i la cunyada Núria Anguera. Iniciem la caminada, pujant pel grau de la Grallera, la dreuera del corralot d'en Borrell, pi del Ros. Capçada de la Serra Major, als 1.125 m, on trobem una alterosa antena blanc/vermell amb anemòmetres.
- 10:25 H Piló dels Senyalets, als 1.115 m. Fotos. Dia diàfan, vista superba. Fa sol i bufa fort vent fred de Serè. Avancem cap al NW, deixant una carena N. Entre les dues descendeix una rasa que duu per bon camí al fons del barranc del Vidalbar, prop de la cova Soronelles.
Per un corriol fressat, en descens, caminem 5 min i trobem un turó de roca, on no cal pujar, ja que és el nus, on arranca la carena E del barranc de les Tosses. Nosaltres caminem cap al NW, prenent una altra carena, que es fa esvelta i aèria i ens duu a un turó i després a un altre, de similar alçada, 1.032 m. Vista amb la neu del Pirineu, i els Castells i els Ventadors. La serra de la Llena, el riu Montsant. Flix, Lleida, Bellaguarda, la Granadella..
- 11:00 H Aquí comença el grau de les Tosses: al davant nostre no hi toca el sol, fet que comportarà que romanguí gebrat, molt perillós. Avancem per la roca nua, avall, per una aresta cap a la dreta, i aviat trobem un altre nus d'arestes, ara anirem cap a la nostra esquerra. Sempre cal seguir les fites curosament col·locades. Descendim per uns grauets, anem de biaix cap a la nostra dreta i guanyem una esplanada on hi toca el sol hi no hi toca el vent.
- 11:30 H Esmorzem. L'Òscar, el fill del Carlos ja en té prou i se'n vol tornar.
- 12:00 H Iniciem la forta davallada per una esclatxa de la roca, en forma de canal, després passem per una rasa, amb rocam

molt llis, i ja arribem a unes antigues feixes de conreu, amb marges, i el camí PR que ve del Vidalbar.

- 12:20 H Prenem el PR, planer, cap a l'W, en direcció al barranc de la Falconera. Tenim davant la Roca Falconera de Baix i les coves del Fenàs.
- 12:30 H Cadolla dels Forats: gairebé no raja aigua. El Puck beu d'un rajolí.
Remuntem el grau de la Cadolla dels Forats: Cruïlla amb el camí que duu al coll del Molló Alt (grau de la Ferrera). Avancem, planers, S, pel camí del barranc de la Falconera, de cara al sol.
- 12:50 H Clot del Cirer: gairebé sense aigua. Descansem prop de les runes, on hi toca el sol. Aquí ens separem del grup del Carlos, que tornen a la Morera, directament, pel Pi del Cugat i la Grallera.
- 13:15 H Remuntem el barranc de la Font Pudenta, prenent el camí del trencall esquerre, PR. Veiem grups de motos, que malmeten els camins.
- 13:30 H Coronem la Serra Major i ja baixem pel PR, en direcció cap al grau de Salfores, pel barranc del Miró. Se'ns ajunta la rasa de la cova del Miró, per l'esquerre.
- 13:45 H Racó de Missa: fotos. Deixem el PR. Prenem un corriol poc fressat que s'eleva cap a una cresta alterosa, que ens permet fer bones fotos del Montsant i de la Morera. Avancem carenejant, cap a l'E, tenint sota nostra, al S, la cinglera de la Serra Major: trobem restes de les marques del Ramon Quadrada i també algunes fites: s'endevina un sender. El fred vent de Serè bufa fort.
- 14:20 H Pi del Ros. Drècera del Corralot. La Grallera (veiem un caçador).
- 15:00 H La Morera.
- 16:00 H Tarragona.

EL CAMÍ DEL BOSC DE L'ENCENS

"Si no ets capaç de gaudir de la contemplació d'un arbre, d'un ocell o d'un paisatge, llavors no vius en aquest planeta: estàs de pas."

Mas de Joan Pau - Grau dels Racons - Hospital dels Carlíns
Barranc de l'Encens - El Maset de les Tosques
Font Freda - Riu de les Tosques - Pla de les Tosques

Des del Coll al Poble de la Mussarà, es passa pel davant de dos masos diagonalment encarats i propers a la carretera. El segon és **el Mas de l'Abelló** i queda a la dreta del sentit que portem. El primer queda a l'esquerra, està molt enrunat i en una de les parets

Pas a gual del Barranc

que queden alçades, es pot veure marca d'un GR. Estem doncs en el **mas de Joan Pau**. A la dreta del mas mirant des de la carretera, comença una pista que seguim uns metres i abans d'arribar al primer revolt, la deixem caminant cap a l'esquerra i trobant un sender que s'endinsa al bosc. En dos minuts arribem a la vora del cingle i estem en el començament del grau que separa **el Cingle dels Racons** (a la nostra esquerra baixant) del **cingle de la Palma** que queda a la dreta. Devallem durant cinc minuts i vorem altre sender que travessa: per la dreta no hi ha eixida i per l'esquerra a uns pocs metres trobem la

Cova dels Carlins des de la qual podreu gaudir d'una excel·lent panoràmica de la vall així com del **barranc de l'Encens**. L'autor de la toponímia consultada, es refereix a "*dues balmes pròximes l'una de l'altra*" si bé hem trobat solament una balma clarament definida.

De la cova es diu que durant la guerra de Successió, els carlistes duïen els ferits a aquestes balmes per ésser-hi curats. En

una d'elles morí "El Cercós", guerriller famós que fou sepultat al cementiri de La Mussara. Un poc abans de l'entrada de la cova hi ha una roca que té forma de "quilla" i que fa de mirador i a més de la vista que s'albira des de la cova, poden vore's també els cingles que tenim al darrera. El camí és un recingle solà de calcària tapat per la vegetació, que als matins gairebé deixen passar uns rajos de sol per entre les branques. Abunda el matoll variat, alzines i pins. Els sediments i les fulles dels arbres, han anat depositant-se i constituint un camí tou i bonic.

Per poder seguir el camí tindrem que tornar al creuament dels senders i reprendre el que baixa. El sender fa una forta

davallada i després planeja fins arribar al **barranc de l'Encens** que creuem a gual, passant per entre grans roques i agafant el sender planer que tenim al front, evitant la solsidea que queda a l'esquerra. Des del **mas de Joan Pau** fins el gual del barranc hem fet uns 18 minuts de camí efectiu. Estem en la vessant esquerrana del barranc i comencem a vore la panoràmica dels cingles de la part dretana, anomenats **Cingle de la Palma** el més alt, per on hem baixat i podreu fixar-vos en la "quilla", la cova i el grau, i l'altre, **el Cingle de Campanilles** és el que queda baix i cap a l'esquerra, on s'aprecia al seu començament un enfonsament de la

No hi ha gaires opcions per travessar el toll...

paret que és la **cova Roja** i per sota de la qual passa el **camí dels Cingles**. A la nostra dreta i a partir del barranc, s'albira el **cingle del Patxeco** i mes a la dreta, quassi al darrere nostre el **cingle del Foradot**. Aquest sender forma part del que es diu l'**antic camí de Vilaplana a Mont-ral** que s'inicia al **camí de les Tosques**, sota la **Font Freda**. A partir d'ara, el camí baixa, per tant estem en la plataforma idònia per apreciar la panoràmica que arriba fins al

cingle de les Airasses i en la carena, a poc que tingam un dia clar, s'albira el perfil del campanaret de La Mussara, així com el d'algunes cases del poble. Seguint el camí que és fressat, en uns set minuts trobem una bifurcació: girem a la dreta davallant. Tres

Edifici principal del Maset de les Tosques.

minuts més tard se'ns presenta altra bifurcació: agafem la dreta tot baixant. El camí s'enfila entre cingle i ribassos creuant un torrent a gual i en deu minuts més de camí arribem a la part de darrera del Maset. **El Maset de les Tosques** està constituït per un edifici principal i tres recintes més que podrien fer de graners, quadres o corrals. El sender que hem seguit, el comunicaba amb els masos de la plana (Joan Pau i Abelló). Per la drecera, tenia més fàcil l'accés cap a Vilaplana i els masos del camí de les cingles (mas de l'Adrià). Està construït en zona ombrívola a sobre de la **Rasa de la Font Bona** (un afluent del barranc de l'Encens), al abric dels **cingles del Patxeco i del Foradot**.

Tornem a situar-nos al darrera del mas, on havíem arribat. A mà dreta, trobem una drecera que en pocs metres aboca en altre sender: per la dreta en quatre minuts s'arriba al barranc i tot seguint-lo endavant eixiríem al **camí de les Tosques** a l'alçada del

Mas de l'Adrià. Si seguirem el sender per l'esquerra pujant, arribaríem al **Mas del Morenet**. Davant mateix del Maset i perpendicular al sender, davalla un corriol (ben tractorat per les motos) que fa cap al **Pla de les Tosques** en uns vint minuts. Seguint aquesta drecera vorem després d'uns deu minuts, una petita fita de pedres sota d'un pi, a uns quinze metres davant d'una gran clotada de la **Rasa de la Font Bona** i just a la dreta, una entrada de sender que davalla. Cal seguir-lo per on sigui més fressat. Cinc minuts més tard creuem el torrent a gual i agafem un corriol que davalla fort. El camí està solsit en alguns petits trams mentre que altres resten empedrats.

En tres minuts trobem a la dreta un sender que té un tronc travessar que pot passar-se a quatre potes si es vol visitar la **Font Freda**: una gran roca de pedra tosca revestida de molsa i de fenàs i que raja aigua en petites cascades, font molt original i que paga la pena visitar. Antigament, l'aigua saltava per una teula i formava un gran toll al dessota. Tornem enrera i seguim baixant durant dos minuts, trobant-se on trenca el sender, a sobre d'una roca, davant d'un pi i una fita de pedres. Al nostre front el toll del riu de les Tosques i un petit problema: arribar-hi al Pla (a uns trenta metres) sense mullar-se.

L'aiguat del 94 arrassà el llit dels barrancs emportant-se els sediments i deixant les roques pelades el que ha afectat als passos a gual. No hi han gaires opcions per travessar el toll i la proposta és il·lustrada amb un dibuix. En pic creuem el riu, arribem al **Pla de les Tosques** on comença de fet el camí que hem descrit i que és part de l'antic **camí de Vilaplana a Mont-ral**.

Redacció i fotos: J. Salafranca
Exploració del recorregut: A. Boqué i J. Salafranca.

Bibliografia: *"Els topònims del Terme Municipal i del Poble de la Mussara"*
Ramón Amigó i Anglés - 1.963

EL NEN, AQUEST BOIG BAIKET

Joan Marquès Griñó

- "Papa, estic cansat".

El pare, va davant meu, poc a poc perquè el camí puja molt fort, però jo tinc les cames més curtes que ell i he d'anar més depressa per no perdre'l de vista.

- "Però si només fa una hora que hem deixat el cotxe a baix al refugi dels pescadors!. Au!, aguanta una mica més que aviat descansarem", em respon.

El pare es deu pensar que no estic cansat, que tan sols m'aburreixo, però la motxilla ja em doblega l'esquena; cert que només pesa sis quilos, però sis quilos per a mi són com disset per a ell, que si fa no fa, deu ser el que pesa la seva; pero que punyetes, estic cansat!.

- "Papa, que falta molt encara?".

Ell, es gira i em contesta:

- "Au, vinga, fes un xic més d'esforç que aviat trobarem el 1r lbón de Coronas, i allí farem un àpat i descansarem una estoneta".

Els companys també estan esgotats, la grimpada ha sigut forta i van carregats amb grans motxiles, doncs hem de passar tres dies a dalt, i els estris de cuinar, la tenda, el menjar i la roba fan que el pes sigui elevat. Per fi, i després d'aturar-nos uns minuts per poder recuperar l'alè, els meus ulls veuen un replà amb un tollet, un tollet que de més aprop resultà ser el llac tan esperat.

- "Papa. Aquest és l'Ibón de Coronas?", l'hi pregunto.

- "Si Joan, però aquest és el primer llac, després hem de remuntar l'aixeregall d'allà a la dreta i pujar fins el segón llac, però ara creuarem el riu i descarregarem les motxiles".

Em trec la motxilla i la deixo al terra. Ara em sento tan lleuger que m'imagino ser un ocellet bategant les ales i saltironant per la voreta del riu que neix al llac i baixa pel barranc, fent un bonic salt. Estava tan absort en els meus somnis que no sentía al pare, fins que de sobte...

- "Joan!. No vull que vagis sol tan per la vora del cingle!. A més, no estaves tan cansat mentre pujaves?, en lloc de sentar-te a descansar i menjar, et poses a donar bots com si estessis grillat. Au, vine aquí i menja!".

El pare no se'n entera, en fi... Una altre cosa que em sedueix és l'entrepà de formatge i les barretes de xocolata que ara em cruspíré, per això deixo

de fer volar l'imaginació i m'asento al seu costat doncs ja ha començat a menjar. A prop nostre els companys fan el mateix.

- "Papa. Encara no es veu l'Aneto oi?".

- "No, encara no es veu, i no el podrem veure fins que arribem allà dalt, quan estiguem a prop del segón lbón."

- "Tot això hem de pujar?".

El pare no em contesta, crec que fa veure que no m'ha sentit. Jo em menjo l'entrepà i després els dolços, fins que em diu que pari, doncs ens han de durar per al menys els dos dies que serem per aquí dalt; tanco la bossa, la deso dins la motxila, m'adono que tinc set, vaig cap la voreta del riu i m'estiro panxa a terra, tal com feien els indis a l'oest, i tocant amb el llavis el corrent, bec aigua. Al aixecar la vista m'embadaleixo amb les floretes groges i liles que envoltades de papallones i insectes, creixen pels voltants del corrent.

- "Apa, anem, que es farà tard!", diu el pare.

Jo penso que el temps ha passat molt depressa, em diu que hem estat més d'una hora, jo no m'ho crec, però em poso la motxila a l'esquena i enfilo les zigazagues que ens duren al segon llac.

Després de fer un parell de parades de poca estona, tant sols per beure una mica d'aigua i menjar uns fruits secs i un xic de xocolata, arribem al lloc idoni per muntar la tenda, des d'aquí ja veig el cim de l'Aneto, és imponent, quan fa dos anys vaig anar a fer el cim de la Pica D'Estats, la seva imatge em va semblar majestuosa, degut, sens dubte, a la seva proximitat, però l'imatge de l'Aneto des del tercer lbón de Coronas és impressionant; potser per les elevades i verticals parets de roca grisa que l'envolten, o potser per les grans clapes de neu, doncs tinc moltes ganes de poder-la tocar. El pare, al veurem tan fixo mirant cap el cim, em deixa els binocles i em guia pel lloc que nosaltres haurem de pujar demà, jo m'encanto uns instants, però la idea d'arribar a la neu quan més aviat millor fa que deixi els binocles a terra, cosa que al pare no l'hi va agradar gens, i surto caminant depressa cap el lloc més blanc del replà; el pare m'atura i em descarrega la motxila, també ho fan els altres companys que prefereixen descansar en lloc d'anar a tocar la neu. Tapem tot l'equipatge amb una manta d'alumini per si es posa a ploure i vaig el més depressa que puc cap a la taca blanca de més aprop meu.

El lloc és preciós, pel damunt de la transparent i verda aigua del llac, suren blancs blocs de gel coberts de neu dura que arrossegats pel ventet el recorren d'un costat a l'altre xocant uns amb els altres com si fossin a la pista dels cotxes de xoc. Quasi tot el voltant és ple de rotlles de neu,

cerco el més gran i agenollat damunt em poso a jugar fent clots i munts als quals intento donar-los una determinada forma.

- "Vinga, ja n'hi ha prou de tocar la neu, que després agafaràs fred a les mans!". Crida el pare.

- "Estan pujant uns núbols molt foscos, i una tempesta d'aigua abans d'aixecar la tenda pot ser desastrosa".

Jo m'enfado una mica, doncs mentre ell feia fotografies, jo he començat a fer un ninot de neu a la vora del quart lbón de Coronas però no l'he pogut acabar i m'hauria quedat molt bonic; si puc i no plou, després l'hi diré al pare per tornar aquí a acabar-ho.

- "Ja hi vaig papa".

De reull veig que el pare s'enduu de nou la càmera al nas i l'enfoca cap a mi, tinc les mans plenas de neu encara, la tentació és molt forta, no em puc aguantar més!, finalment, la bola surt de la ma com impulsada per un cohet i fa cap al blanc elegit, o sigui, al cap del pare. Ell s'enfada una mica però es veu que ha aprofitat per fer-me la foto i no em renya, a mi m'ha fet gràcia. Té, una altra bola, aquesta l'hi ha tocat a les ulleres i un xic a la càmera, ara si que s'ha enfadat de debò, jo miro al terra amb mirada de penedit i el pare, sense dir-me res, es treu de la butxaca del xandall un mocador de paper i es neteja els vidres mentre va remulgant en veu baixa "perquè sempre que passa quelcom se m'han d'embrutar?"

- "Nen, prou!" exclama finalment.

- - -

L'estómac m'apreta, sento unes fortes ganes d'anar de ventre.

- "Papa, tens paper de water?".

- "Si xato, crec que el portes tu a la butxaca de la tapa de la motxila".

Em contesta.

Sense aturar-me per a res, busco amb ànsia el preuat rotlle de paper suau, per fi l'he trobat, s'havia amagat dins la gorra de recanvi. Surto de la tenda i corro cap a una gran pedra que està a uns cinc metres al davant, quan hi arribo em giro cap els companys i crido ben fort.

- "Aquesta roca és meva!".

Tots em miren, en Pep pregunta.

- "Per què la vols?".

Jo des del darrere de la roca aixeco el rotlle rosat, crec que tothom m'ha entès, dons he pogut sentir com se'n reien.

Ara plou, doncs mentre juguen a les cartes sentim les gotes caient damunt la tenda. Pel que sembla, hem tingut un descuit i per la retxa han entrat alguns mosquits, són molt grossos, amb les mans en matem

alguns però ens fa molt de fàstic, amb tot l'enrenou sento unes pessigolletes a prop del cul, em penso que és un mosquit, i ràpidament m'agafo al pare, les pessigolletes s'acaben, potser se n'ha anat!

- - -

Es molt aviat dons sembla fosc. El pare m'ha despertat obrint el sac i sacsejant-me una mica, per l'olor noto que està fent l'esmorzar. Giro el cap a l'altre costat i veig al Jordi que em mira amb ulls de son. El seu pare, el Pep, tampoc hi és, deu estar també fent l'esmorzar. Ell s'incorpora i intenta posar-se els mitjons. Surto corrent a mig posar les botes, dons tinc pipí.

- "Uy!. Quin fred fa!".

Al sortir de la tenda m'ha agafat una esgarrifança, el cel està ennuvolat, amb clarianes, i fa molt de fred. El pare diu que així és millor doncs no tindrem tanta calor quan pujem cap al cim. A mi no em sembla tan bé, els dies núvols no em barrufen, no són guais. No m'agraden gens!

- - -

La pujada se m'està fent feixuga doncs estem passant per un tram de grans pedres i tot és grimpar i desgrimpar. Hem sortit a les nou del camp base. Els companys han decidit anar cap l'Aragüelles. El pare volia fer l'Aneto, és una mica més alt i més difícil, però jo he vist que l'Aragüelles no té gens de neu, en canvi l'Aneto n'està ple i jo tinc moltes ganes de jugar-hi.

Per fi s'acaben les pedres, el Sol es torna terrós. Nosaltres seguim superant la forta pujada mitjançant unes giragonces, apropant-nos cada cop més a una gran pala de neu. Ja tinc ganes d'arribar-hi, només uns passos i ja hi serem. Per fi la neu!. Està un xic dura i freda, jo n'agafo un gratat amb la ma l'apreto i la tiro a unes roques grisenques, la neu s'esclafa contra elles com l'esclat dels cohets voladors.

A poc a poc, i pas a pas, xafant bé la neu, creuem la primera llengua sense encordar-nos, dons no té quasi pendent, o al menys a mi no em sembla gens perillosa.

De nou arribem a la llisera de roca. El pare s'atura i em diu que ara sí, ara toca posar-nos l'arnés, els grampons i lligar-nos amb una cinta que ell duu. Per a mi serà la primera vegada que faig servir aquesta mena d'estrís, doncs quan vaig pujar a la Pica d'Estats, ara fa dos anys, no hi havia gaire neu i no els vaig utilitzar, a més, aleshores encara no hi havia grampons per al meu petit peu del 25, ara ja soc gran, calço un 32 i això em permet fer servir coses noves. Això es un altre món!.

L'arnés, una mena de corretjes entrecosides, és complicat a primera

vista, però jo ja quasi me'l se ficar tot sol. El pare em posa el mosquetó amb assegurança per on hi passa la cinta amb una baga, jo la tanco, dons això va ser la primera de les coses que em va ensenyar i la primera que jo vaig aprendre. A la baga de l'altre extrem s'hi lliga ell.

Després de fer l'àpat ric en calories, seguim de nou el nostre camí amb els piolets a la ma contrària al pendent i amb el pic cap al davant doncs és la forma segura d'anar per aquest tipus de geleres. A més com que jo peso molt menys que ell he d'anar el primer, per així poder reaccionar millor davant de qualsevol ensurt.

La progressió es lenta, el pare va més poc a poc que jo i de vegades la cinta em tiba, menys mal que en arribar a prop del Coll de Coronas el pendent és molt més fort i el meu pas es fa més curt, la qual cosa permet que el pare s'apropi i la cinta s'afluixi.

Quina pared la del Coll de Coronas!

- "Papa, em fa por em tremolen les cames".

Després el pare em va dir que les cames em feien la "moto".

Mentre escalavem, ens vàrem creuar amb uns senyors de Mataró que es van quedar sorpresos de la meva curta edat i em van dir que si jo tant petit ja pujaba aquests tipus de cims. Quin futur els hi esperaba a ells que ja tenian 26 "tacos"?.

- - -

Del famós "Pas de Mahoma" us he de dir que si no fos perquè hi havia gent fent cua per passar, no me n'hauria adonat doncs el pare no va fer cap aturada ni em va dir res. Només vaig adonar-me que havia de passar unes roques, unes vegades per dalt i altres per sota i que a ambdós costats no hi havia res, però encara que la cinta y el pare em donaven molta confiança, vaig tornar a experimentar la "moto".

- - -

Són les dotze del migdia i ja som dalt, els senyors de Mataró ja hi havien arribat. Al veure'm, es van sorprendre de nou pel fet d'haver sigut capaç d'arribar i em van preguntar l'edat.

- "Sis anys" els hi vaig dir jo al mateig temps que els hi ensenyava els dits de les mans, ells em van contestar.

- "Nano algún dia et volem veure sortir a la revista "Vèrtex" fent-te els vuit-mils de l'Himalaia". Jo no vaig entendre que volía dir allò, després m'ho va explicar el pare.

- - -

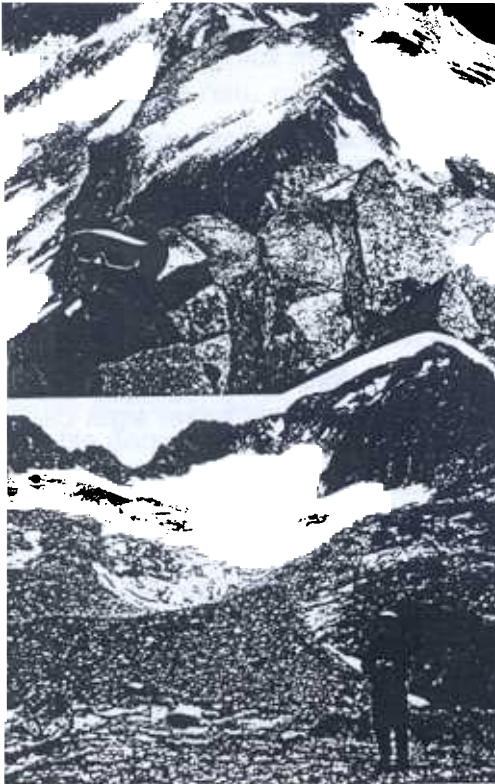
El paisatge des de dalt era tot un somni. Era com un dels planells del pare però tot natural. Era com quan fem el pessebre de Nadal, totes les

muntanyes petites, els llaquets, els camins i els senders. Tot nevat, la gent era peticona i es feia gran a mida que s'apropaven cap el lloc on erem nosaltres. No menys em va sorprendre la quantitat de coses que hi havia a dalt, una creu més alta que els Gegants de Tarragona envoltada per una gran bufanda del "Barça"; una capella de la meva alçada amb la Mare de Deu de Sant Salvador i un vèrtex geodèsic. Però el que més em va cridar l'atenció varen ser els corbs, que sense cap mena de por ni de vergonya s'acostaven a pocs metres meu. A mi em feien fins i tot una mica de por!

La baixada va ser molt millor que la pujada, i a dos quarts de cinc ja erem al camp base, on mentre preparàvem un mica de sopar, mútuament ens explicàvem les aventures viscudes.

...oooOooo...

Joan Marqués. Transcripció de la descripció feta pel meu fill Joan Victor, de la seva experiència de l'ascensió a l'Aneto. Juliol 1997

Calendari d'Activitats 1r Quadrimestre 1998.

<u>DATA</u>	<u>ACTIVITAT</u>	<u>ORGANITZA</u>
febrer		
15	IV Travessa esquí-alpinisme del Pallars Jussà a la Vall Fosca	CE Pobla de Segur
	29a renovació de la Flama de la Llengua . . . . . Catalana a Prada de Conflent	. . . . . ACF Barna
21/22	Vall d'Estós-Bardamina	G.E.C.T.
28	Mola d'Estats	G.E.C.T.
març		
7/8	Campament d'Iglús a Núria	G.E.C.T.
8	Festa de l'arbre a muntanya	AEC Reus
	Campament d'Iglús a Núria	CE Tarragona
24	Inauguració de tres exposicions fotogràfiques a Puigpelat: Els nostres Voltants Indrets a la Muntanya Ahir i Avui	G.E.C.T.
	 	
28	06:00 h Puigpelat-Tarragona (Camí de l'Aigua) 19:00 h Puigpelat. Projeccions Audiovisuales Kilimanjaro'97 El Camí de Sant Jaume	G.E.C.T.

	<u>ACTIVITAT</u>	<u>ORGANITZA</u>
abril		
4	Barranc de Sant Salvador (Montsant)	G.E.C.T.
	Aneto amb esquís	G.E.C.T.
per fixar	Curs d'iniciació d'esquif	AEC Reus
18/19	Pirineu, ascensió a determinar	G.E.C.T.
25	Els Ports, el Toscar-Rases del Maraco	G.E.C.T.
maig		
1/3	43è Campament General de Catalunya	ACF Barna
9	Bosc de Poblet	G.E.C.T.
17	24è dia del Camf de Muntanya Regió IV	C E R A P Riudoms
23	Excursió infantil pel Montsant	G.E.C.T.
31	2a Caminada Reus-Prades-Reus	AEC Reus
juny		
7	Peonada Valls-Miramar	AET Valls
7	Aplec Excursionistes Veterans de Catalunya	
27/28	Vall d'Oò (França), Refugi del Portilló.	G.E.C.T.

Col·laboració, redacció i disseny del butlletí informatiu "El CIM":

- * Ramon Bosch
- * Antoni Cabré
- * Toni Coll
- * Lluís Díaz
- * Joan Marquès
- * Josep Salafranca